

Professió de fe

Crec en Déu, en la Trinitat, en l'Encarnació, en la Redempció, en l'Eucaristia, en els ensenyaments de l'Evangelí.

Crec, és a dir, no és pas que prengui pel meu compte el que diu l'Església sobre aquests punts per a afirmar-ho com afirmem fets experimentals o teoremes de geometria; ans m'hi adhereixo per amor de la veritat perfecta, inabastable, continguda a dins d'aquests misteris, i provo d'obrir-li l'ànima perquè n'entri la claror dins meu.

No reconec a l'Església cap dret a limitar les operacions de la intel·ligència ni les il·luminacions de l'amor en el domini del pensament.

Li reconec la missió, com a dipositària dels sagraments i guardiana dels textos sagrats, de formular decisions sobre uns quants punts essencials, però solament a títol d'indicació per als fidels.

No li reconec el dret d'imposar els comentaris amb què embolcalla els misteris de la fe com si fossin la veritat; i encara menys el de fer servir l'amenaça i la por en exercir, per a imposar-los, el seu poder de privar dels sagraments.

Per a mi, en l'esforç de reflexió, un desacord aparent o real amb l'ensenyament de l'Església és només un motiu de suspensió durant molt temps del pensament, de dur tan lluny com es pugui l'examen, l'atenció i l'escrúpol abans de gosar d'afirmar res. És això, només.

Fora d'això, medito tots els problemes relatius a l'estudi comparat de les religions, a la seva història, a la veritat continguda en cadascuna, a les relacions de la religió amb les formes profanes de recerca de la veritat i amb el conjunt de la vida profana, a la significació misteriosa dels textos i de les tradicions del cristianisme; tot això, sense cap interès d'acord o desacord possible amb l'ensenyament dogmàtic de l'Església.

Sabent que sóc fal·lible, sabent que tot el mal que tinc la covardia de deixar subsistir en la meva ànima hi ha de produir una quantitat proporcional de mentida i d'error, dubto en cert sentit de fins i tot les coses que em semblen al més manifestament certes.

Però aquest dubte arriba al mateix grau amb tots els meus pensaments, tant amb els que estan d'acord amb l'ensenyament de l'Església com amb els que hi estan en desacord.

Espero i compto fermament mantenir-me en aquesta actitud fins a la mort.

Tinc la certesa que aquest llenguatge no conté cap pecat. És pensant altrament que cometria un crim contra la meva vocació, que exigeix una probitat intel·lectual absoluta.

No puc discernir cap mòbil humà o demoníac susceptible de ser la causa d'una tal actitud. Car només pot produir patiments, inconfort moral i isolament.

L'orgull, sobretot, no en pot pas ser causa; car no hi ha res que pugui afalagar l'orgull en una situació en què hom és, als ulls dels descreguts, un cas patològic, perquè s'adhereix a dogmes absurds sense l'excusa d'estar sotmès a cap influència social, i en què inspira als catòlics la benvolença protectora, un punt desdenyosa, del qui ja ha arribat pel qui encara està en camí.

No veig, doncs, cap raó per a rebutjar el sentiment que hi ha dins meu de mantenir-me en aquesta actitud per obediència a Déu; car, si la modificava, ofendria Déu, ofendria Crist, que digué: "Sóc la veritat".

D'altra banda, experimento, de ja fa molt, un desig intens i perpètuament creixent de la comunió.

Des de Nova York, on el maig de 1942 s'havia traslladat acompanyant els pares, Simone Weil aconsegueix de ser acceptada a Londres a treballar per la France libre.

El 10 de novembre surt de Nova York en un vaixell de càrrega suec, i arriba a Liverpool el 25.

És retinguda divuit dies pels serveis de seguretat anglesos, vuit dies més del normal.

Maurice Schumann, antic company seu de batxillerat de filosofia, ara portaveu de la France libre, se n'assabenta i aconsegueix de treure-la'n.

El 14 de desembre arriba a Londres, on és admesa com a redactora als serveis civils, al Commissariat à l'action sur la France. Li assignen un despatxet en un hotel particular, on treballarà sola.

A França, els comitès de resistents elaboren projectes per a la reorganització de França després de la guerra, i els envien a Londres. Li encarreguen d'examinar-ne una part.

En examinar-los, se sent obligada a exposar les seves idees sobre les qüestions tractades en aquests projectes.

Escriu, en aquesta etapa, de quatre mesos, una increïble quantitat de textos, entre ells *L'arrelament*. Escriu de nits i de dia, amb ben poques hores de son. Més d'una vegada passa la nit al despatx, on s'ha deixat tancar voluntàriament.

Durant tot aquest temps, intenta que l'enviïn en missió a França, on creu que seria molt més útil que no pas escalfant cadires. Consideren, però, que seria involuntàriament perillosa per als resistents, i li ho deneguen repetidament.

El 15 d'abril, extenuada, afectada de malnutrició, profundament desesperada, malalta de tuberculosi, és trobada inconscient a casa seva, i l'ingressen a l'hospital Middlesex, de Londres.

A l'hospital hi té prohibit d'escriure res que no siguin cartes a la família, però no és segur que no aconsegueixi de continuar treballant.

El 26 de juliol, des de l'hospital, escriu una carta de dimissió al seu superior del Commissariat, en desacord amb certes orientacions de la France libre.

En dies següents, té violentes discussions amb el seu antic company de batxillerat Maurice Schumann, a qui retreu les pretensions hegemòniques del moviment gaullista.

El 17 d'agost és transferida al sanatori d'Ashford, al comtat de Kent.

Hi mor d'una aturada cardíaca, provocada pel seu estat general, el 24 d'agost.

El dia 30 és enterrada al cementiri d'Ashford, a la part reservada als catòlics.

de l'edició:

~L'escrit de la *Professió de fe* arribà a les mans de Simone Pétrement, amiga i biògrafa de Simone Weil, en les circumstàncies següents:

~a la fi de 1944 començaments del 1945, el pare Florent rep la visita d'una noia jueva, sembla que de la regió de París, que en la conversa li diu que té una carta d'una amiga ~no en diu el nom~, la hi lliura, i li demana què en pensa (Ell, fora de França des del 1934, isolat a l'URRS, n'havia sentit a parlar, de la S. W., però no en coneixia la lletra. El document, però, li sembla massa preciós per a llençar-lo, i el conserva),

~el pare Florent, més tard, discutint a Alger amb el pare Le Baut, en remarcar la semblança de pensament, estil i escriptura dels textos coneguts de Simone Weil amb el document, l'hi mostra, i això fa que el pare Le Baut entri en contacte amb Simone Pétrement, que li respon per carta, Le Baut tranmet aquesta carta al pare Florent, i aquest, llavors, envia la *Professió de fe* a Simone Pétrement.

~Que se'n sap, del bateig de Simone Weil:

[1]

A l'Hospital Middlesex, entre juny i juliol, Simone Weil rep les visites de Simone Deitz, Mrs. Francis, Mrs. Braham i els Rosin i, quan eren a Londres, les de Maurice Schumann i Francis Louis Closon. I dues o tres vegades hi conversa amb mossèn René de Naurois.

[2]

El 1990, mossèn René de Naurois diu, en una carta, que el juny del 1943:

--Mme Louis Closon li parlà de Simone Weil, que estava a les portes de la mort i tenia moltes ganes de rebre el baptisme, i li va demanar que se n'ocupés,
--una amiga molt fidel de Simone, que es dedicava abnegadament a ajudar-la, volia que la bategés de seguida,
--les dues entrevistes que va tenir llavors amb Simone, com que no l'escoltava, o potser ni hi sentia, no van dur enlloc, i es va trobar sense saber què fer,
--una llarga conversa que va tenir amb l'amiga fidel no va dur a res de bo, no hi va voler discutir però li va comunicar la seva perplexitat,
--és de l'opinió que l'amiga arribà a convèncer Mme Closon, i potser fins i tot Simone, que ell no la volia batejar, i que fins arribà a dir que entre Simone i ell hi havia hagut un afrontament.

[3]

Segons Jacques Cabaud, el seu primer biògraf:

--la noia que lliurà l'original de la *Professió de fe* al pare Florent era la fidel amiga Simone Deitz.

[4]

L'amiga fidel, Simone Deitz, declara diverses vegades que ella va batejar Simone Weil.

[5]

Simone Deitz, per carta, diu més tard:

Aquest bateig, quan Simone ja no era ella, no aclareix res sobre la seva obra, i les nostres discussions --sobre el baptisme en general, el catolicisme, el baptisme de desig-- representen per a mi la verdadera Simone.

[6]

Simone Pétrement, de l'entrevista que té amb Simone Deitz, en diu:

--segons S. Deitz, Simone Weil, en adonar-se que la bategen, li digué: "Ja ho pots fer, ja, que això no pot fer cap mal",
--sembla, doncs, que expressà una certa indiferència, no pas pel baptisme en si, sinó per les circumstàncies en què el rebia.

[7]

Simone Pétrement afegeix:

--quan Simone fou ingressada al sanatori d'Ashford, en ser-li demanada quina religió volia que constés al formulari de dades personals, demanà de deixar-ho en blanc, i va confiar al metge que s'estimava més el catolicisme, però que encara hi havia alguna cosa per la qual no podia pas dir que n'era,
--per tant, no es considerava pas batejada.

[8]

Segons Jacques Cabaud:

--la fermesa de la lletra de la seva *Professió de fe* sembla demostrar que la va escriure abans d'ingressar a l'Hospital Middlesex

[9]

A més, per la ploma utilitzada a la *Professió de fe*, sembla que és la que feia servir abans d'ingressar en aquest hospital, però no n'hi ha una plena seguretat.

[10]

Pel to de la *Professió de fe*, però, per la urgència amb què sent la necessitat de saber si el baptisme li seria acordat o refusat --*Tanmateix, experimento la necessitat, no pas abstracta sinó pràctica, real, urgent, de saber si, en cas que el demanés, em seria acordat o refusat*-- , sembla que en escriure-la ja sabia o preveia que la mort li era a prop.

[11]

Per a considerar quina significació pot tenir el seu bateig, cal tenir en compte, a més a més i sobretot, que en cap moment va demanar el baptisme ni al pare Perrin ni a mossèn René de Naurois.